

ЛУИС ДЕ ГОНГОРА-И-АРГОТЕ РОМАНС

Превод от испански: Александър Муратов, Атанас Далчев, 1978

chitanka.info

На победените зенетци^[1]
между конете изтървани,
които диреха в полето
посред кръвта трева зелена,

мъжествен от Оран испанец
улавя кон един свободен
със цвилене необуздало
и със космясали копита,

за да го отнесе веднага
с един ранен във боя мавър,
на двеста конници водител,
когото беше хванал пленник.

Двамината възсядат коня
и пъргавият кон, изглежда,
от шпори четири пришпорван,
със четири крила летеше.

Арабинът печален язди
и колкото се може тихо
стенания горещи рони
и сълзи горестни пролива.

Затуй испанецът учуден,
че вижда, колчем се обърне,
как толкоз нежно плаче оня,
когото е ранил сурово,

със основание голямо
го пита скромно и любезно
защо въздиша да му каже,
ако не го възпира нещо.

Без уговорки, като пленник,
плененият се покорява
и му молбата милостива
задоволява с тия думи:

„Ти храбър си, о капитане,
и тъй любезен, както храбър,
със своята сабя и обноси
ти два пъти плени ме днеска.

Попита ме защо въздишам
със толкова въздишки топли,
ще трябва да ти отговоря
аз кой съм и за мен ти кой си.

Родих се в Хелвес^[2] аз, когато
Испания изгуби Хелвес,
от мавританка благородна
и от един побойник турчин.

Израснах в Тременсен^[3] под взора
на моята майка и роднини,
след като татко си изгубих,
корсар на цели три гемии.

Живееше до нашта къща,
защото гаснеше до нея,
една жена от потеклото
на знатните мелионеси^[4],

цветът на всички хубавици,
макар да беше най-свирепа,
дете на пясъците пусти,
змии които въдят само.

(Такава беше хубостта ѝ,
че ти по-скоро карамфили

на устните ѝ би намерил,
отколкото във май и юни.)

И колчем скришом я погледнех,
въз челото пламтеше слънце
и в кръг по него всеки косъм
подобно слънчев лъч трептеше.

Така растяхме ние двама
и Любовта във нашто детство
рани сърцата ни дълбоко
с харпуна два, ала различни.

Изплете златото във мене
чудесни примки, нежни мрежи,
оловото додето в нея
роди презрение и волност.

(Но ето разумът покорен
ми с думи вече повелява
жестокостта ѝ да прощавам
и хубостта ѝ да си спомням.)

Едва видях да се променя
на тази зла змия злината,
когато ти ме хвана пленник:
кажи, не съм ли прав да стена?

Затуй, испанецо безстрашен,
по целия ни път въздишам:
виж, право имам ли да плача
от толкова неволи вкупом!“

„Напети мавре, той му дума,
щом обожаваш, както казваш,
и както казваш, я обичаш,
тогава ти щастливо страдаш.

*Кой би могъл да си представи,
като тъгите твои вижда,
че в гръд тъй силна и корава
една душа тъй нежна носиш?*

*Ако на Любовта си пленник,
оттука можеш да се върнеш:
не ща за плячка да ми смятат
туй, що е твоя участ само.*

*Не искам аз за тебе откуп
да ми изпраща твойта мила
най-хубавите си килими,
ни платове със живи багри.*

*Върви си смирно и обичай
и страдайки, ти ще живееш,
но ако я повторно видиш,
за мен те моля да си спомняш.“*

*Той рипна изведнъж от коня
и мавърът след него слезе
и проснат наземи, поиска
да му целуне коленете.*

*„Векувай, мъдри капитане,
ти, казва, повече спечели,
като ми даваш свободата,
отколкото кога ме хвана.*

*Аллах да бъде с теб навеки,
да те дарява със победи
и твойта слава да разнасят
навред добрите ти постъпки.“*

[1] На победените *зенетци* — хора от берберското племе от Сенети, Северна Африка. ↑

[2] *Хелвес* — испанско име на остров Черва до крайбрежието на Тунис. ↑

[3] *Тременсен* — някога крепост в Берберия. Сега област и град със същото име в Алжир. ↑

[4] *Мелионеси* — родом от Мелиона, място, близо до град Оран, който някога (XVI и XVII в.) бил испанско владение. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.